

laperla29

BOSCOS

WAJDI MOUAWAD

“Tremolo, sí. Perquè tinc la sensació que les estrelles s’han acostat uns mil·límetres a nosaltres amb la idea d’evocar aquella nit on tot, finalment, es va articular.”

laperla29

FITXA ARTÍSTICA

Text: **Wajdi Mouawad**

Traducció: **Cristina Genebat**

Direcció i espai: **Oriol Broggi**

Amb:

Màrcia Cisteró (doctora, Léonie, Ludivine)

Cristina Genebat (Aimée, Sarah, Odette)

Marissa Josa (doctora, Marie, Luce)

Clara de Ramon (Loup)

Xavi Ricart (Baptiste, Alexandre)

Xavier Ripoll (doctor, Edmond el girafa)

Marc Rius (doctor, Albert, Samuel)

Carol Rovira (Jeanne, Hélène)

Xavi Ruano (doctor, Achille, notari)

Sergi Torrecilla (Lucien, Edgar)

Ramon Vila (Douglas Dupontel)

Llums: **Pep Barcons**

Vestuari: **Annita Ribera**

Vídeo: **Francesc Isern**

So: **Damien Bazin**

Caracterització: **Helena Fenoy i Marta Ferrer**

Ajudant de direcció: **Anna Castells**

Confecció de vestuari: **Tània Carvajal, Irene Fernández, Giulia Grumi i Goretti Puente**

Suport tècnic muntatge: **Fer Acosta, Ixent Genevat, Jordi Larrea, Dani Pino, Guillem Rodríguez i Òscar Villar.**

Ajudant de vestuari en pràctiques de l'IT: **Macarena Palacios**

Tècnics en pràctiques de l'ESTAE: **Uriel Ireland i Esther Porcel**

laperla29

Regidors: **Anna Cuscó, Paula Rodríguez i Marc Serra**

Tècnics: **Juan Boné i Irene Ferrer**

Atenció al públic: **Mireia Colomer i Núria Ubiergo**

Fotografies del procés d'assaig: **Roser Blanch**

Fotografies de l'espectacle: **Bito Cels**

Disseny gràfic: **Andrea Gusi**

Il·lustració: **Lino**

Una producció de **La Perla 29**

La Perla 29 som: Blanca Arderiu, Gina Barbeta, Silvia Barrera, Juan Boné, Oriol Broggi, Lúdia Figueras, Oriol Galgo, Anna Juncadella, Juli Macarulla, Anna Madueño, Bet Orfila, Irene Oriach, Cesc Pastor, Anna Pujol, Júlia Ribera i Marc Serra.

SINOPSI

En traçar la història dels seus orígens, la Loup obre una porta que la conduirà al fons d'un abisme, perquè allà es troba la memòria de la seva sang: una seqüència dolorosa d'amors impossibles, que va d'Odette a Hélène, i a Leonie, a Ludivine, a Sarah, a Luce i finalment a Aimée, la seva mare. Un recorregut al llarg de les commocions històriques de l'Europa del segle XX a través dels destins entrelaçats d'aquestes dones lligades per la sang, passant per les dues guerres mundials, que van determinar el futur de moltes vides i van deixar una empremta que arriba fins a l'actualitat. *Boscós* es remunta a les fonts d'esquerdes humanes, íntimes, familiars i històriques.

Roser Blanch

RELAT HISTÒRIC DE L'OBRA

1871

L'Odette es queda embarassada d'Alexandre Keller, el seu amant; empresari i amo de les fàbriques Keller. Rebutjada per ell, es casa amb el seu fill Albert Keller, enganyant-lo i dient-li que l'infant que porta al ventre és fruit d'una violació. L'Albert, somiador i veterinari, decideix trencar amb la seva família i marxar amb l'Odette per començar una nova vida al bell mig del bosc de les Ardenes. Un paradís aïllat de tot. Un zoo amb milers d'animals al cor d'Europa. Allà l'Odette pareix dos bessons, l'Hélène i l'Edgar, fills secrets de l'Alexandre, i l'Edmond, fill de l'Albert. Els anys passen, els fills es fan grans i el desig i la necessitat de procrear la vida al bosc fa que l'Albert i l'Hélène comencin una vida de parella. Germans de sang sense saber-ho, tenen dues nenes, la Jeanne i la Marie. Però pocs anys més tard, l'Edgar, boig de desesperació davant d'aquesta situació perversa, mata a l'Albert, viola a la seva germana Hélène i s'acaba matant a ell mateix. Mesos més tard l'Edmond abandona el bosc per tornar al món a buscar un nou lloc per viure, i promet a l'Hélène tornar-la a buscar. Marxa sense saber que fruit d'aquella violació, l'Hélène té dos bessons, la Léonie i un ésser monstruós a qui no posa nom. Ja de grans, aquest ésser estrany, en un atac de còlera, agafa a la seva mare Hélène, i la tanca al fons d'un pou per tenir-la per a ell sol, deixant a les tres germanes creixent soles al bosc.

1917

Apareix, arrossegat pel riu, un soldat francès de la primera guerra mundial, el Lucien. Les tres germanes el cuiden i acullen fins que la Léonie i ell s'enamoren i tenen una criatura, la Ludivine. Just després del seu naixement la Léonie li demana al Lucien que baixi al pou i intenti salvar la seva mare, però Lucien mor en l'intent. Desesperada, després d'aquesta mort, un incendi al bosc i la mort de les seves germanes, la Léonie agafa la Ludivine i decideix tornar a la civilització escapant-se pel riu. Però en arribar-hi compren que aquest món serà massa insuportable per a ella. Llavors deixa la Ludivine en un orfenat amb una nota que diu: "sóc la Ludivine, entregueu-me a l'Edmond el girafa, fill de l'Albert Keller, ell mateix fill de l'Alexandre Keller" i torna al zoo, on mor poc després.

1936-1945

La Ludivine coneix a la Sarah a la universitat de Belles Arts, i poc després, al Samuel. Ells seran els seus millors amics, la seva família, ja que la Ludivine es cria sola a l'orfenat. Arrel de l'assassinat d'un amic del Samuel, comencen a col·laborar amb una organització de la resistència fins a endinsar-se tant en la causa que creen el seu propi escamot, l'Escamot Cigonya. I en mig d'aquesta situació, en mig d'una França ocupada, la Sarah i el Samuel tenen una criatura, la Luce. Al cap de poc, com a molts altres jueus, arresten al Samuel. La situació cada vegada va a pitjor. No hi ha temps. Just abans que tota la Red Cigonya sigui descoberta, la Ludivine salva la vida de la Sarah canviant-se la identitat amb ella i salva la Luce enviant-la a Canadà.

1989

La Luce, doncs, viu esperant la seva mare, perquè un dia li van prometre que ella l'aniria a buscar, però mai ningú no ho va fer. Espera i espera, i mentrestant coneix l'Achille i junts tenen a l'Aimée, a qui també abandonaran. Aquesta es cria en una família adoptiva i es casa amb el Baptiste. L'any 1989, just el mateix dia de la caiguda del mur de Berlín, decideixen convidar a tots els seus amics a casa per donar-los una notícia. Què pot ser més important que la caiguda del mur de Berlín? Ella i el Baptiste estan esperant una criatura, la Loup. Però la celebració acaba amb un atac d'epilèpsia de l'Aimée, amb el qual descobrim que té un os dins el cervell: un tros del maxil·lar superior de la mandíbula d'una dona a qui li van esberlar el cap a cops de martell en el camp de concentració de Dahau.

2006

Quatre anys després de la mort de l'Aimée, una Loup perduda i adolescent inicia un viatge de la mà d'un científic, Douglas Dupontel, per descobrir un passat misteriós. Per intentar respondre tantes preguntes sense resposta, es remuntaran al llarg del segle XX, descobrint set generacions de dones; Odette mare d'Helène, mare de Léonie, mare de Ludivine, mare de Luce, mare d'Aimée, mare de Loup. Així doncs, la Loup s'endinsarà en les tenebres d'una Europa estripada per treure del no res la memòria d'aquestes set dones, revivint una llarga saga d'abandó sobre abandó.

“Gràcies a tu, he tornat a agafar el fil del temps- Avui m’he adonat que és el primer dia de primavera. 21 de març de 1917. Saps què és una data, tu? No és res i és la quotidianitat en marxa, i és la meva quotidianitat i li pertanyo. No sóc el guerrer que tu esperes. Jo formo part del meu món, de la meva època, de la meva civilització, i aquest món, aquesta època, aquesta civilització, m’han amputat tot el coratge.”

laperla29

A vegades els arbres no ens deixen veure el bosc. Des de l'inici de l'obra de Mouawad intueixo que les paraules parlen però que l'important s'amaga... alguna cosa s'expressa per sota. Els personatges parlen, i per sota un riu de profunda tristesa els alimenta. Alguna cosa hi ha soterrada. La història no és la història que veiem en primer pla, sinó que l'important és allò que desvetlla el sotabosc. Allò amagat. Una secreta pena. Una profunda tristesa. Immensa, i desoladora.

I cada frase és un cop de puny. Com dir-la amb prou energia? Com trobar la força per seguir vivint en ella, després d'haver-la dit, després d'haver-la escoltat. O potser haver-la dit en veu alta i haver-la escoltat ens n'allibera, perquè és com si en fer-la present haguéssim travessat, pel mig, aquesta tan intensa pena. Vet aquí la immensa sort que tenim en fer i en anar al teatre. Vet aquí la redempció si és que aquesta és possible. *Vida salvada, vida robada, vida donada.*

La força del que està escrit en aquestes pàgines és tan profunda que les paraules, les frases i les imatges queden gravades amb una brutalitat inaudita al cor. M'agradaria haver escrit aquest gran poema sobre el nostre temps, i el dels nostres pares i el dels nostres avis. M'agradaria haver-lo escrit, i poder dedicar-lo als meus pares. No l'hem escrit nosaltres, però tenim la sort de representar-lo avui, davant vostre, de dir-lo, de fer-lo present. I en dir-la i sentir-la ens sentim fills, pares, germans, amics. Lliures per uns instants.

Oriol Broggi, director

Fa cinc anys, quan em van encarregar la traducció d'*Incendis*, jo no coneixia el Wajdi Mouawad. M'havien parlat de *Litoral* però no la vaig llegir fins més endavant. A la primera lectura d'aquest text, ja em va semblar que allò era molt gran, que el Wajdi Mouawad era un tràgic contemporani capaç de fer coses que, sens dubte, esdevindran clàssics del teatre universal. Després va venir l'encàrrec de *Cels* i ara fa un any el de *Boscós*. Aquest cop, però, se'm fa, juntament amb l'encàrrec, el regal de poder-la interpretar també com a actriu. En el procés d'assajos, descobreixo, a més, que amb els textos de Mouawad no cal buscar l'emoció: l'emoció et troba. Són com una vacuna contra la passivitat que et colonitza l'ànima i no la deixa anar i et fa impossible no commoure't. Diu el Mouawad que el seu animal favorit és l'escarabat, perquè és ingerint deixalles i excrements que aconsegueix els preciosos colors de la seva closca i trobo que, aquest principi, en certa manera, apareix en els seus textos: sempre hi ha un viatge iniciàtic, sempre hi ha un estrip a l'ànima dels personatges que és revelador d'alguna gran veritat. El secret de l'existència. El sentit de tot plegat. Assajar-lo és furgar en la naturalesa humana fins al límit de l'amor i de l'odi, fins a la devastació, fins al no-res, fins a renéixer havent après alguna cosa, esperant afegir algun color a les nostres closques tan ben acostumades a aquest primer món que agonitza i es desdibuixa. Esperant estar a l'alçada. Gràcies Wajdi per la teva obra i gràcies Oriol per aquests viatges tan magnífics i tan inspiradors.

Cristina Genebat, traductora i actriu

“Quan tens un forat tan gran al cor, no n’hi ha prou amb res; és com un cabàs sense fons: les coses entren i passen de llarg. Ni amb l’amor, no n’hi ha prou perquè també passa de llarg.”

L'AUTOR

Wajdi Mouawad va néixer l'any 1968 al Líban, en una localitat cristianomaronita envoltada d'enclavaments drusos. La guerra civil libanesa va obligar la seva família a buscar refugi a Beirut, i posteriorment a emigrar cap a França i al Quebec, on ell va obtenir la nacionalitat canadenca. Mouawad és actor, cineasta i un dels dramaturgs i escriptors d'expressió francesa de més rellevància del panorama actual.

“Pretenia tornar a un país que havia acabat per ser un fantasma en la meva memòria, amb l'esperança que allò que a la infància vaig viure com una suma d'horroros no fos més que un malson. Però la meva il·lusió es va esfumar. Veure els llocs oblidats va ser un record espantós, que em va transportar a un passat real. No va ser tan un viatge iniciàtic com una odissea, perquè la odissea és un retorn cap a un mateix.”

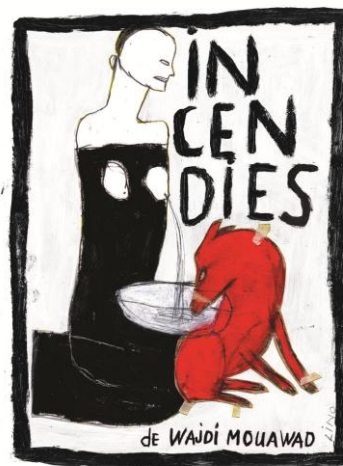
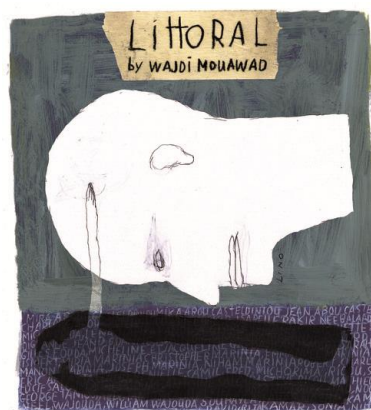
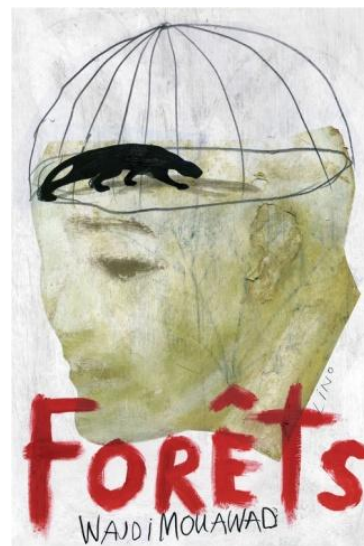
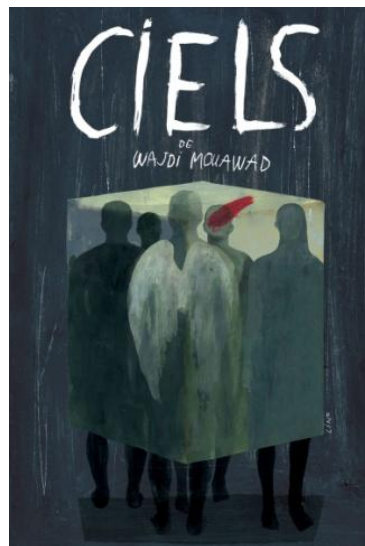
“Mouawad maneja al dedillo recursos narrativos novedosos: en una sola escena simultanea épocas y lugares, y desdobra un personaje en edades diferentes. [...] Lo que otro haría en tres escenas, Mouawad lo resuelve en una. Ante su manejo del tiempo, el flash back es un recurso obsoleto. Su teatro supera al cine en flexibilidad narrativa.” **Mouawad reinventa la tragedia.** Javier Vallejo, El País, 2009

LINO

La il·lustració del cartell és de LINO, l'artista que habitualment crea totes les portades dels textos de Mouawad. Són d'una bellesa i intensitat que acompanyen les paraules punyents de l'escriptor.

Aquí podreu veure tots els seus treballs:

<http://www.linoillustration.com/>

MASSACRE DE MONTREAL

Una vegada més, Mouawad posa les seves paraules al servei dels fets històrics més punyents de les últimes dècades del segle passat.

A Boscos inclou la descripció d'una matança que va tenir lloc a Canadà poc després de la caiguda del mur de Berlín. El 6 de desembre de 1989 a l'escola Politècnica de Mont-real un home armat va matar a catorze dones i en va ferir tretze més.

L'any 2009, el director canadenc Denis Villeneuve va presentar una pel·lícula entorn a aquests fets: *Polytechnique*. El mateix director va estrenar el 2011 el film *Incendies*, basat en el text de Mouawad.

“Massa morts. Entre l’infant que porto al cap i el que porto al ventre, entre la meva pròpia mort i la d’aquestes catorze dones, amb la ràbia que tinc de la meva mare i la ignorància que tinc del món, cal trobar alguna alegria! Encara que sigui a partir d’una tristesa, una alegria, per donar-me una mica d’alè, perquè de mi, de tot això que hi ha aquí que és l’Aimée, a qui se li diu Aimée i a qui ha calgut estimar tant, tu això ho saps molt bé, en pugui sortir un esclat, per molt petit que resulti, que sigui viu! Massa morts, amor meu. Massa morts.”

VIATGE A LES ARDENES

La companyia de *Bosc* va fer una escapada a la part francesa de la regió de les Ardenes –un territori ple de boscos i pujols que té un paper considerable al text de Mouawad. Durant la Primera i Segona Guerra Mundial, a les Ardenes es van dur a terme diverses operacions militars a causa del seu difícil terreny i la falta de mitjans de comunicació. S’hi van lliurar dues importants batalles: la Batalla de França i la Batalla de les Ardenes, on moltes ciutats i pobles de la regió van ser seriosament danyats durant els combats.

EL PROCÉS D'ASSAIG, FOTOGRAFIES DE ROSER BLANCH

Durant el procés d'assaig de *Boscós*, la fotògrafa Roser Blanch ha fet un seguiment fotogràfic que es podrà veure recopilat en un llibret que es vendrà al teatre durant les funcions.

Imatges en blanc i negre de tot el procés, des de les primeres lectures, fins a l'arribada a l'espai.

<http://www.roserblanch.com/>

“- La meva vida no esclata en mil bocins!

- Mira'm als ulls i torna-m'ho a dir!

- Visc sense pena!

- Llavors, per què plores? Per què et vesteixes de negre? Per què tremoles? Per què l'adolescent que ets ofega d'aquesta manera la nena que vas ser?”

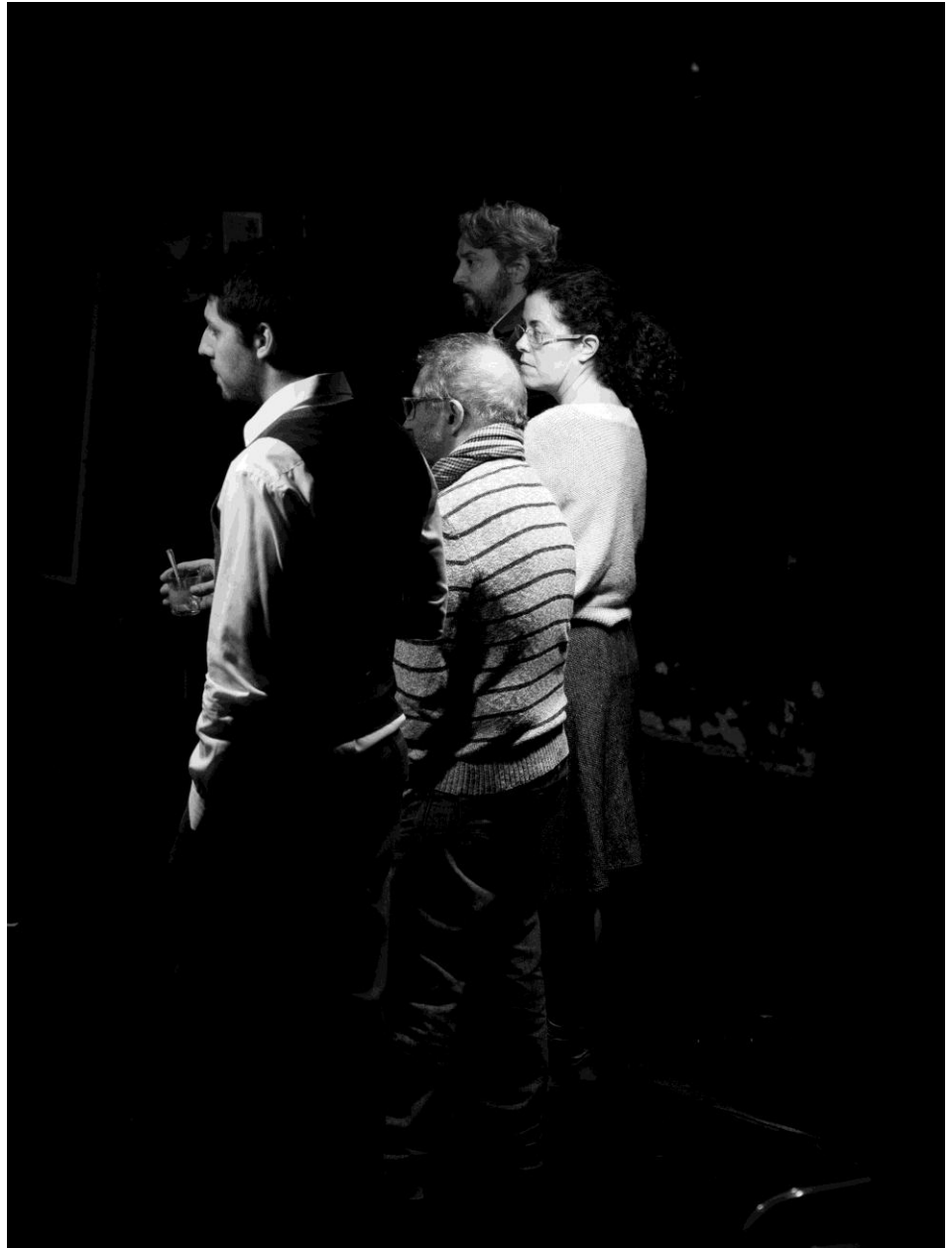
laperla29

“Tu no en saps res, del món, de la seva crueltat, de la seva despietada mecànica que mastega cada ésser humà i el condemna, per avançat, a una vida resignada, desgraciada i aspra.”

laperla29

L'EQUIP

ORIOB BROGGI

És llicenciat en Dramatúrgia i Direcció Escènica per l'Institut del Teatre i ha cursat també estudis en Imatge i So, a part de multiplicitat de cursos. Ha rebut diversos Premis Butaca pels espectacles *L'orfe del Clan dels Zhao*, *Incendis i Antígona*, entre d'altres. Els últims espectacles que firma són *Un obús al cor* (Wajdi Mouawad, 2016) *Els cors purs* (a partir del conte de Joseph Kessel, 2016), *Al nostre gust* (creació, 2015), *Una giornata particolare* (d'Ettore Scola, 2015), *Cels* (de Wajdi Mouawad, 2014), *28 i mig* (creació, 2012), *Cyrano de Bergerac* (d'Edmond Rostand, 2012) i *Incendis* (de Wajdi Mouawad, 2012 i 2015).

MÀRCIA CISTERÓ

Llicenciada en Art Dramàtic per l'Escola Superior d'Art Dramàtic - Institut del Teatre. S'ha format en diverses disciplines com la dansa i el clown, en diversos cursos amb professionals com Jordi Prat i Coll, Javier Daulte, Philippe Gaulier i Théâtre de la Complicité i la Scuola Europea per l'Arte dell'Attore. En teatre, l'hem vist recentment a *Molt soroll per no res* (dir. Àngel Llàcer, 2016), *Dansa d'agost* (dir. Ferran Utzet, 2016), *Una giornata particolare* (dir. Oriol Broggi, 2015), *Cels* (dir. Oriol Broggi 2014), *La rosa tatuada* (dir. Carlota Subirós, 2013), *Incendis* (dir. Oriol Broggi. 2012 i 2015), *28 i mig* (dir. Oriol Broggi, 2012), *De quan somiava* (dir. Jordi Prat i Coll, 2013). En televisió l'hem vist a les sèries *Vinagre* i *El cor de la ciutat*, i al film *13 dies d'octubre* (dir. Carlos Marquès-Marcet, 2015). Actualment és també professora de teatre a la Universitat Autònoma de Barcelona

CRISTINA GENEBA

És llicenciada en Traducció i interpretació per la Universitat Pompeu Fabra, i llicenciada en Art dramàtic per l'Institut del Teatre de Barcelona.

En teatre, l'hem vist a *Don Joan* (dir. David Selvas, 2016), *El curiós incident del gos a mitjanit* (dir. Julio Manrique, 2015-2016), *Santa Nit* (dir. Julio Manrique i Xavi Ricart, 2015) i *Un aire de família* (dir. Pau Durà, 2014). En televisió, ha format part de les sèries *Merlí*, *Cites* i *La Riera*, entre d'altres.

És també autora i traductora d'obres teatrals. Recentment ha firmat *E.V.A* (dir. Julio Manrique, Grec 2017) i *Santa Nit* (dir. Julio Manrique i Xavi Ricart, 2015).

Els últims textos traduïts són *Boscós* (Wajdi Mouawad/La Perla 29), *L'ànec salvatge* (Henrick Ibsen/Teatre Lliure), *La treva* (Ronald Margulies/La Villarroel), *Don Joan* (Molière/La Brutal – TNC). Anteriorment va traduir també *Cels* i *Incendis*, de la tetralogia "La sang de les promeses" de Wajdi ouawad.

MARISSA JOSA

Actriu llicenciada en Art dramàtic a l'Institut del Teatre de Barcelona. També va cursar estudis de cant al Conservatori de Terrassa. És membre fundadora de la companyia El Globus, del Centre Dramàtic del Vallès i de l'Associació cultural La Dramàtica. Ha estat professora de l' Institut del Teatre de tècnica de veu i interpretació, i ha impartit més d'una cinquantena de cursos de tècniques relacionades amb la veu, a diverses poblacions i universitats de Catalunya. Dins de l'activitat pedagògica ha desenvolupat càrrecs de responsabilitat com a Cap de Departament a Terrassa i cap d'estudis de l'Institut del Teatre a Barcelona. En teatre, l'hem vist a *Luces de Bohemia* (dir. Oriol Broggi, 2012), *Natale in Casa Cupiello* (dir. Oriol Broggi, 2012) i *La mà de mico* (dir. Hermann Bonnin). També ha format part de diversos recitals de poesia d'autors com Miquel Martí i Pol, Feliu Formosa, Maria Mercè Marçal, Salvador Espriu, Pere Quart, Mercè Rodoreda, Adelheid Duvanel i Carles Sindreu, entre altres. Ha participat en una vintena de curtmetratges , en tasques de càsting, producció i actriu.

CLARA DE RAMON

És graduada en Art dramàtic per l'Institut del Teatre i completa la seva formació amb Kari Margolis, Els Joglars, Ivan Morales... i amb estudis de música, cant, i dansa. En televisió, ha treballat a les sèries *Kubala, Moreno i Manchón* (TV3) i *La sonata del silenci* (TVE); en cinema, a la pel·lícula *Blog*; i en teatre, entre d'altres, destaquen els seus papers a: *Agost* (TNC, Sergi Belbel), *No feu bromes amb l'amor* (TNC, Natalia Menéndez), *Hamlet* (Sala Atrium, Raimon Molins i Marc Chornet), *La tortuga de Califòrnia* (Festival Grec, dir. Lurdes Barba), *Flors Carnívores* (Marc Chornet), *Nit de reis* (Adrià Aubert), i dues produccions de La Perla 29: *Caïm i Abel* (Marc Artigau) i *Dansa d'Agost* (Ferran Utzet).

XAVI RICART

Llicenciat en Art Dramàtic a l'Institut del Teatre de Barcelona. També va fer cursos de dansa clàssica, claqué i jazz, i grau mitjà de piano pel Conservatori Superior de Música de Barcelona. Recentment l'hem vist a *El curios incident del gos a mitjanit* (dir. Julio Manrique. Teatre Poliorama, 2016. Teatre Lliure, 2015), *Don Joan* (dir. David Selvas. Teatre Nacional de Catalunya 2016), *Incendis* (dir. Oriol Broggi, Biblioteca de Catalunya, 2015; Teatre Romea, 2012), *Cels* (dir. Oriol Broggi. Biblioteca de Catalunya, 2014), *Roberto Zucco* (dir. Julio Manrique, Teatre Romea, 2013). A més a més, com a director ha firmat *Astronautes* (2016), *Santa Nit, una història de Nadal* (2015) *Polònia, el musical* (2014) i *Informe per a una Akadèmia* (2013), entre d'altres.

XAVIER RIPOLL

Va cursar els estudis d'interpretació a l'Institut del Teatre de Barcelona, obtenint el Premi Extraordinari. S'ha format també en altres disciplines, cursant tallers d'esgrima, acrobàcia, màscara neutra, dansa i veu. Recentment, l'hem vist dalt de l'escenari a *La desaparició de Wendy* (dir. Oriol Broggi, 2016), *Qui bones obres farà* (dir. Pep Tosar, 2016), *A porta tancada* (dir. Jordi Prat i Coll, 2016), *Fedra* (dir. Sergi Belbel, 2015), *L'accident* (dir. Carme Cané, 2014) i *Cosmètica de l'enemic* (dir. Magda Puyo, 2013).

MARC RIUS

Llicenciat en Art Dramàtic a l'Institut del Teatre. Des dels 6 anys ha estat formant-se a la Joventut de la Faràndula i al Teatre del Sol de Sabadell així com en diferents cursos al Col·legi del teatre de Barcelona, amb Laura Jou o amb Agustí Villaronga. Com actor participa a *Maria Estuard* de Friederic Schiller dirigida per Sergi Belbel (Teatre Lliure 2016), *Hamlet* de William Shakespeare dirigida per Pau Carrió (Teatre Lliure 2016), *Els Perseguidors de paraules* escrita i dirigida per Marc Artigau (TNC 2016), *Vilafranca, dinar de festa major* escrita i dirigida per Jordi Casanovas (Teatres Amics i Teatre Lliure 2015), *Sobre el fenomen de les feines de merda* de Joan Yago dirigida per Israel Solà (La Calòrica 2015), *Hamlet* de William Shakespeare dirigida per Marc Chornet i Raimon Molins (Sala Atrium 2014), entre molts altres espectacles. A televisió ha participat a *Cites* (TV3, segona temporada), *Olor de Colònia* (DiagonalTV i TV3) i *El Retaule del Flautista* (TV3). També ha participat en el llarg metratge *Insensibles* de Juan Carlos Medina.

CAROL ROVIRA

Formada principalment a l'Institut del Teatre de Barcelona, el seu interès pel teatre físic la porta a viatjar en dues ocasions a Nova York per treballar amb la directora Kari Margolis. També ha format part del laboratori de cos i veu de Pere Sais. Es forma musicalment, tant a nivell vocal (amb figures com Carme Sánchez, Caro Guiralt, Carola Ortiz o Daniel Anglès), com instrumental – clarinet – al Conservatori de Música de Tortosa. Diplomada en Magisteri Musical per la UB. Pel que fa a l'experiència professional, en destaquen muntatges com: *Els perseguidors de paraules*, al TNC amb Marc Artigau; *Viajando con Marsillach*, amb la que va realitzar gira per Espanya, de Varela Producciones y la Compañía de Blanca Marsillach; *Cançons d'amors i guerres*, d'Agustí Humet, *Com us plagui*, amb el director anglès Dugald Bruce-Lockhart al Teatre Akadèmia, on, a part de figurar en l'elenc, s'encarrega de la composició de les cançons; *Goodbye Barcelona*, dirigida per Fran Arráez i Dani Campos, al Teatre del Raval (Millor musical als premis Teatro Musical 2014); *Fantasia by Escribà*, amb la companyia Els Comediants, dirigida per Joan Font i estrenada a

Marina Bay (Singapur); o *Strange Fruit* de Begoña Moral, a l'Àtic 22. També ha estat la vocalista del grup de folk *Barcelona Ethnic Band*. Actualment interpreta el personatge de Susi Quiroga a la telenovel·la catalana *La Riera*.

XAVI RUANO

Va cursar estudis de mim i pantomima a l'Institut del Teatre de Barcelona, estudis d'interpretació al Col·legi de teatre de Barcelona i estudis de Commedia dell'Arte a Venècia. Des del 2000 i en l'actualitat professor de lectura i interpretació de text al Col·legi de teatre de Barcelona. En teatre l'hem vist a *2666* (dir. Àlex Rigola, 2007), *Incendis* (dir. Oriol Broggi, 2012 i 2015), *Litoral* (dir. Raimon Molins, 2013), *Dow Jones* (dir. Antonio Morcillo, 2013), *L'orfe del Clan dels Zhao* (dir. Oriol Broggi, 2014) i *Tu no surts a la foto* (dir. Antonio Simón, 2016). Recentment l'hem vist en cinema i televisió a *REC3* (2012), *Cerca de tu casa* (2015) i a la sèrie *La Riera*.

SERGI TORRECILLA

Llicenciat a l'Institut del Teatre de Barcelona i Graduat al Col·legi de Teatre de Barcelona. Complementa la seva formació amb professionals com Andrés Lima, Alejandro Catalán o Gloria Balanyà entre d'altres. En teatre l'hem pogut veure a *Cúbit* (de Josep Maria Miró), *Licaó* (de D. Dimitriadis, dirigida per Albert Arribas) *Caïm i Abel* (de Marc Artigau i Queralt), *La Nit de Helver* (d'Igmar Vllquist dirigida per Pavel Bsonek), *La Col·lecció* (de Harold Pinter dirigida per Albert Prat i Coll), *Prendre Partit* (de R.Hardwood dirigida per Josep Maria Pou) i *Shell* (d'Albert Boronat), entre molts d'altres espectacles. En Televisió l'hem pogut veure a la sèrie *Pop Ràpid* (Televisió de Catalunya/Moire Films) en el paper de Dani i a la pel·lícula *13 dies d'Octubre* (BataBat i Lastormedia) dirigida per Carlos Marqués-Marcet.

RAMON VILA

Llicenciat en Art Dramàtic a l'Institut del Teatre i Diploma en Estudis Superiors Especialitzats (arts escèniques) a la UAB. És professor de Tècniques d'Interpretació i Tallers a l'Institut del Teatre. Actor en una setantena d'espectacles, ha treballat amb una vintena de directors/es. Les seves actuacions més recents han estat a *Dansa d'agost* (Ferran Utzet, 2016), *Al nostre gust* (Oriol Broggi, 2015), *Potser desig de no* (Montse Albàs, 2015), *Translations* (Ferran Utzet, 2014), *Les millors ocasions* (Ferran Utzet, 2012) i *Cyrano de Bergerac* (Oriol Broggi, 2012). Durant 6 temporades actor a la sèrie *La Riera* (tv3). També destaca el seu treball com a director i traductor.

“Pare, la meva ànima té mal a les dents; és com una onada que se m’enduu des de l’interior com un mar de fons: sensibilitat, fragilitat, incapacitat, pena, por i ràbia... Massa acceleració que fa massa temps que em porta per poder-la aturar. Un sol signe de debilitat i és la catàstrofe màxima amb un dolor que em pensava que no tindria mai perquè em pensava que no tenia cor. Em pensava que no tenia cor, pare. Però alguna cosa ha començat a cruixir.”

laperla29

laperla29

COMUNICACIÓ I PREMSA

Anna Juncadella
ajuncadella@laperla29.cat

Júlia Ribera
julia@laperla29.cat

DISTRIBUCIÓ

Gina Barbeta
gina@laperla29.cat

SEGUEIX-NOS A

 [cialaperla29](#)

 [cia_laperla29](#)

 [@cia_laperla29](#)

 [@laperla29](#)

#BoscGira

Torrent d'en Vidalet,
21, baixos

08012 Barcelona
T (+34) 93 217 17 70

[www.laperla29.cat](#)
[info@laperla29.cat](#)